Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 43. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го БЕРЕЗНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 6, 1985 No. 43. VOL. XCII

ПРЕЗИДЕНТ НАЗНАЧИВ ТРЬОХ ЧЛЕНІВ КОМІСІЇ РОЗГЛЯДУ ГОЛОДУ

Вашінгтон. — У вівторок, 12-го лютого ц.р., президент Роналд Реґен назначив трьох членів урядової комісії для розгляду Великого голоду в Україні в роках 1932-33. Ними є С. Еверетт Куп, головний хірург Департаменту служби здоров'я і обслуги населення, Ґері Л. Бауер, заступник голови відділу плянування і бюджету в Департаменті навчання, і Говард Ю. Даґлас координатор справ втікачів в Уряді ЗСА і амбасадор для спеціяльних доручень в Державному департаменті.

Покликання цих осіб є співзвучне із законом про комісію для розгляду Великого голоду в Україні, яким рішено, що в комісії мають брати участь члени департаментів служби здоров'я і обслуги населення, освіти і державного департаменту

Як відомо, згідно із законом до комісії мають увійти ще чотири члени Палати Репрезентантів — два республіканці і два демократи — та два члени Сенату — Один республіканець і один демократ та шість представників української громади.

Тих представників має покликати голова комісії в порозумінні з її членами з Палати Репрезентантів, як також з українською громадою та організаціями для оборони людських прав.

На працю комісії призначено 400,000 долярів.

ВИСТУП ТАНЦЮВАЛЬНОЇ ГРУПИ „ВОЛОШКИ"

Філядельфія, Па. — Танцювальний ансамбль „Волошки" з Філядельфіїл виступить в суботу, 9-го березня ц.р., о год. 8-ій вечора в Кесвік театрі у Ґленсайд, Па. У програмі візьме участь також бандурист Юліян Китастий з Ню Йорку. Недавно „Волошки" виступали в Лінкольн центрі в Ню Йорку. Ближчі інформації про цей концерт можна отримати в Кесвік театрі, потелефонувавши на число: (215) 572-6276.

В Україні померла Н. Забіла

Київ. — Київська газета „Літературна Україна" помістила у числі з 14-го лютого 1985 року повідомлення Правління Спілки Письменників України і Правління Київської Організації СПУ про смерть визначної письменниці, одного з фундаторів української літератури для дітей, Наталі Л. Забіли. Письменниця померла 6-го лютого 1985 року.

Н. Забіла народилася 5-го березня 1903 року в Ленінграді. Після закінчення в 1925 році Харківського інституту народної освіти, вона співпрацювала в редакції „Нова книга", була вченим секретарем Української книжкової палати, відповідальним секретарем Харківської організації Спілки Письменників України, редактором журналу „Барвінок".

Письменниця багато й наполегливо працювала в жанрі поезії, прози, драматургії, художнього перекладу. За 60 років літературної діяльности видала понад 150 книг для дітей і дорослих. Широку популярність серед юних читачів здобули, зокрема, її збірки віршів, казок, поем, повісті, п'єси. Очевидно, автори замітки в „Літературній Україні" говорять, „що її твори виховують підростаюче покоління в комуністичному дусі, вчать добра, правди, вірности, ідеалам соціялістичного суспільства".

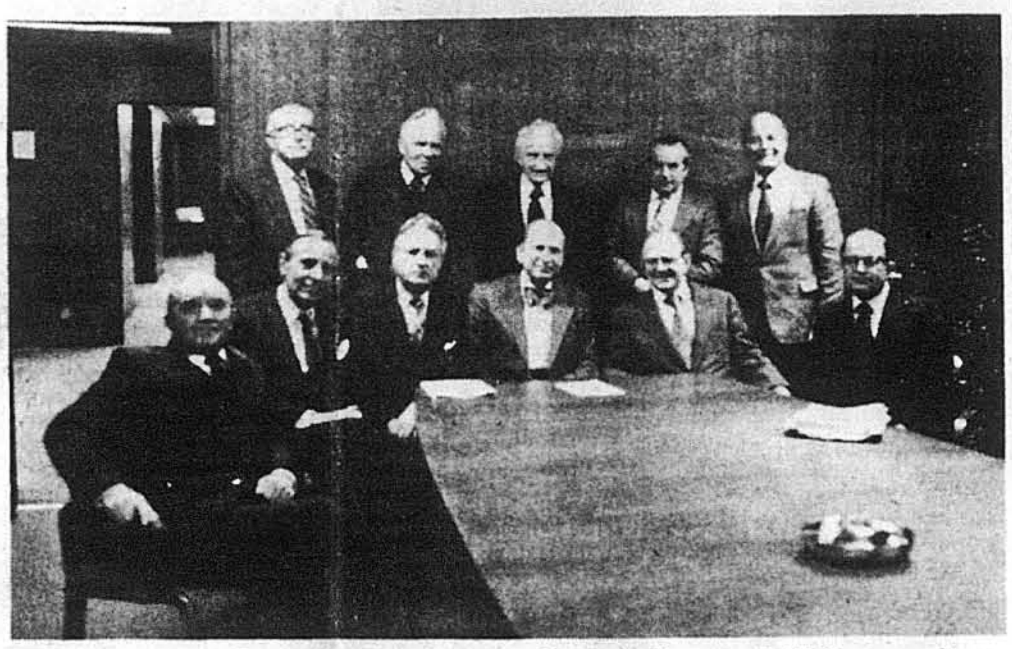
За драматичну поезію „Троянові діти", п'єсу-фантазію „Перший крок" та інші поетичні твори в 1972 році Н. Забіла здобула республіканську літературну нагороду ім. Лесі Українки.

ВЕЧІР У ПОШАНУ Й. ГІРНЯКА І О. ДОБРОВОЛЬСЬКОЇ

Ню Йорк. — Для відзначення 90-ліття Йосипа Гірняка і Олімпії Добровольської 64-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує вечір для ширшого громадянства, у програмі якого буде: висвітлення прозірок „Студії слова Й. Гірняка і О. Добровольської", озвучених і з поясненнями Й. Гірняка. Також поезії Тараса Шевченка у виконанні Й. Гірняка (з магнітофонної стрічки). Вечір відбудеться в суботу, 9-го березня ц.р., о год. 5-ій по полудні в Домівці СУА, 108 Друга авеню. Прозірки приготовив Володимир Грицин. Вечір вестиме Уляна Любович.

ПОШИРЮЄТЬСЯ АКЦІЯ ЗА ЗДІЙСНЕННЯ ГАРВАРДСЬКОГО ПРОЄКТУ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — У п'ятницю, 22-го лютого ц.р. представники Комітету Тисячоліття Хрищення України — Гарвардський Проєкт під протекторатом СКВУ, або коротко званого Комітету Гарвардського Проєкту, відвідали Український Народний Союз і редакцію „Свобди", щоб поінформувати їх про працю над здійсненням Гарвардського Проєкту.

Члени Комітету Гарвардського проєкту в Головній Канцелярії УНСоюзу: сидять (зліва) — Б. Робак, В. Баранецький, д-р С. Ворох, д-р І. Флис, проф. О. Пріцак, проф. В. Калиновський; стоять (зліва) — І. Хамуляк, Я. Пастушенко, Д. Кордуба, В. Сохан і А. Кейбіда.

На цій зустрічі д-р Степан Ворох, голова Комітету, подякував Екзекутиві УНС і редакції за прийняття і попросив проф. Омеляна Пріцака поділитись з присутніми про започатковану працю над проєктом, який передбачає видання 40 томів праць коштом біля 5 мільйонів дол.

Проф. Пріцак інформував, що Гарвардський Проєкт складається з чотирьох частин. Перша — це публікація в оригінальній мові і перекладах на англійську й українську мови творів старої Руси-України аж до появи „Енеїди" Котляревського. Ці всі твори проф. Пріцак називає „корпусом української досекулярної творчости" — значить твори написані самими діячами Церкви, або під протекторатом діячів Церкви. Ця творчість почалася від прийняття християнства у 988 році і тривала понад 800 років.

Друга частина проєкту — це написання, опрацювання і видання трьох томів „Історії Християнства України".

Третя частина — це влаштування міжнародної наукової конференції у Ровенна — Больонія, Італія, присвяченої християнізації України.

Четверта — це створення катедри релігійної думки України в Гарвардському університеті.

Проф. Пріцак інформував, що праця над першою частиною вже почалась. Вже створено редакційну колеґію, до якої входять українці й не-українці — О. Пріцак, Ігор Шевченко, Горас Лант, Юрюй Шевельов, Олекса Горбач і кілька інших науковців. До редакційної колеґії будуть запрошені ще інші науковці. Редакція вже почала збирати рукописи і друки творів старої України, які будуть видані офсетом, тобто фотографічним способом. Ціль цього є залишити оригінальні твори для майбутніх поколінь. Одначе до кожного з цих творів треба буде написати вступ — ширше пояснення твору і пояснення окремих зворотів чи слів у примітках. Така праця вимагає спеціялістів.

Проф. Пріцак інформував, що деякі українські і чужі спеціялісти вже працюють над цими творами, а ще більше погодились працювати.

Проф. О. Пріцак, проф. І. Шевченко і ще декілька науковців підготовляють до друку „Іпатіївський літопис", який включає „Повість временних літ", „Київський літопис" і „Галицько-Волинський літопис". Це буде перший раз, що українці видадуть ці твори. Проф.

(Закінчення на стор. 3)

СССР хоче миру — каже В. Щербицький

Вашінгтон. — Володимир Щербицький, член Політбюро, перший секретар комуністичної партії України і голова совєтської делеґації членів Верховної Ради, які відвідують тепер З'єднані Стейти Америки заявив при зустрічі з американськими конгресменами у Капітолі, що Совєтський Союз бажає замирення із ЗСА і взагалі в нього є бажання встановити мир у цілому світі, а совєтські громадяни, кожний по своєму, „моляться" за мир. „Не зважаючи на існуюче напруження і погіршені відносини між нашими країнами, совєтські громадяни не втратили надії на мир і співпрацю Совєтського Союзу з Америкою, яку ми все ще вважаємо альянтом СССР в Другій світовій війні", — заявив В. Щербицький під час працюючого полуденку у Вашінгтоні з членами комісії міжнародних справ Палати Репрезентантів.

Вашінгтонські газети — „Вашінгтон Пост" і „Вашінгтон Таймс" пишуть, що В. Щербицький 67-річний українець, член всесоюзного Політбюро від 1971 року і перша людина в Українській ССР, робить добре враження на співрозмовців, не зважаючи на те, що він говорить через перекладача і не вживає взагалі англійської мови, хоч як кажуть, поінформовані особи, він дещо володіє англійською мовою.

Разом із В. Щербицьким до ЗСА прибуло 33 члени Верховної Ради СССР. В четвер, 7-го березня відбудеться зустріч Щербицького, правдоподібно в товаристві амбасадора СССР до ЗСА Анатолія Добриніна, який ні на крок не відступає від нього, з президентом Роналдом Реґеном. Совєтська делеґація має заплянованi зустрічі з членами Комісій закордонних зв'язків в Сенаті і міжнародних справ в Палаті Репрезентантів, державним секретарем Джорджом Шулцом і візьме участь у спортових змаганнях гокею перед дальшою поїздкою до Тексасу і Каліфорнії.

Покищо В. Щербицький не займав жадного виразного становища до існуючих міжнародних проблем, але не виключно, що він очікує на зустріч з Президентом і виступ у Крайовому пресовому клюбі, що дасть йому змогу з'ясувати совєтське становище до багатьох міжнародних справ, а зокрема до переговорів в Женеві, — кажуть політичні спостерігачі.

Західньонімецький міністер виїхав поспішно до Москви

Бонн, Західня Німеччина. — Міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс-Дітріх Ґеншер поспішно виїхав до Москви на розмови з міністром закордонних справ Андреєм Громиком, який, як відомо, щойно повернувся з відвідин у дві західньоевропейські країни, Італію і Еспанію, і був прийнятий на авдієнції Папою Іваном Павлом II.

Західньонімецьке міністерство закордонних справ повідомило, що Ґеншер затримається в Москві тільки 24 години. На запитання кореспондентів, що буде головною темою розмов між Ґеншером і Громиком, речник міністерства, не бажаючи входити в подробиці заявив, що правдоподібно справи американсько-совєтських переговорів в Женеві і загальні справи політики детанту, а поправившись він додав, що не так детанту як тільки співпраці Совєтського Союзу із Західньою Німеччиною.

Після розмови з Громиком Г. Ґеншер відвідає Фінляндію і Польщу у поворотній дорозі до Бонну. На летовищі в Кельні Ґеншер, який, до речі, зрезиґнував минулого тижня з головства у коаліційній партії вільних демократів, заявив кореспондентам, що кожна европейська країна повинна цікавитись женевськими переговорами і їх вислідом, бо від цього залежатиме майбутня політична атмосфера між Заходом і Сходом.

Одною з важливих проблем, яку Бонн хотів би оминути, це проблема відзначення 40-річчя з дня закінчення Другої світової війни, до якого підготовляється багато держав світу, а в першу чергу СССР, який каже, що без участи у війні Совєтського Союзу, держави світу не були б спроможні розбити гітлерівську Німеччину. Демократичний уряд теперішньої Західньої Німеччини вважає, що ці відзначення не повинні відбуватися коштом самої Німеччини, яка може втратити на престижі після масивної кампанії СССР.

У Варшаві Ґеншер зустрінеться з прем'єр-міністром Войцєхом Ярузельским й іншими польськими речниками з метою відпружити відносини між обидвома країнами. В кожному разі пляни поїздки і зустрічей були приготовлювані в дуже великому поспіху і політичні спостерігачі запитують, чи за цим поспіхом не криється якась глибша таємниця.

В Ст. Пол вшанують О. Бринь

Ст. Пол, Мінн. — У неділю, 24-го березня ц.р., о год. 7:30 вечора, тут в Лендмарк Сентер відбудеться концерт-вечір на пошану артистки і виховниці молодих талантів Оксани Бринь.

Міннесотська опера, Ґатрі театр, Міжнародний інститут, Центр іміґрантських архівів при Міннесотському університеті та інші організації, як також друзі та співпрацівники, а серед них диригенти, композитори, режисери та актори і співаки, місцеві і з-поза Америки є спонзорами цього вечора. В програмі беруть участь місцеві артисти та сама Ювілятка, а серед присутніх будуть представники місцевих та стейтового урядів.

О. Бринь

Артистичні здібності О. Бринь розвивалися за традиціями Станіславського (театр) та Соломії Крушельницької (опера). Вона прямує поруч із сучасним поступом у ділянці сценічного мистецтва, що включає експериментальний театр та нові напрямки в музиці.

Виховниця молодих талантів О. Бринь вірить в артистичну самобутність і заохочує своїх студентів до творчих шукань, до глибшого зрозуміння мистецтва і розвитку власного таланту. До професіоналістів, які звертаються до неї за порадою, ставиться із пошаною і повагою та охоче ділиться з ними своїм великим досвідом і глибиною знання і в ділянці розвитку голосу, в розумінні сценічної гри.

Як українка, О. Бринь береже і популяризує українську спадщину. Вона знайомить слухачів, студентів і колеґ з українською історією і красою української музики. Її шанують і люблять. Святкування її вкладу як артистки, вихователькі і громадянки є визначною подією в культурному житті міст-близнят Міннеаполіс — Ст. Пол.

ВИСТАВКА ОБРАЗІВ Я. КРЕХОВЕЦЬКОГО

Ню Йорк. — В неділю, 10-го березня ц.р., о год. 1-ій по полудні, тут в ґалерії Об'єднання Мистців Українців в Америці, при 136 Друга авеню, відбудеться відкриття виставки картин Якова Креховицького. Виставка буде відкрита в будні від 6-8, в суботи й неділі від 1-8 вечора і триватиме до 17-го березня.

В СВІТІ

САЛЬВАДОРСЬКІ МАРКСИСТСЬКІ партизани збільшили свою активність і напади на військові частини і державні інсталяції. У боях загинуло в останніх двох тижнях 23 вояки регулярної армії і багато цивільних осіб. Головне командування сальвадорської армії повідомило, що марксисти отримали значну допомогу зброєю, харчами і військовим вирядом з Нікараґуа і це заохотило їх до дальших акцій проти уряду.

ВІД ЗЕМЛЕТРУСУ ДОСІ загинуло в Чіле 102 особи, а біля 2,500 осіб були поранені. Землетрус розпочався о год.л 7:47 увечері в неділю, 3-го березня, на північний захід від столиці Чіле Сантіяго. Населення в паніці покидало свої доми і помешкання, втікало на площі і поза місто. В центрі землетрусу, зокрема — місцевості Вальпараїсо; Віна Дель Мар, Ранкаґуа та інші зазнали чимало знищення. У грузи розпались численні церкви, державні і приватні будинки, електрівні тощо. Чіле не мало деякий час телефонічного зв'язку.

БРИТАНСЬКІ ВУГЛЕКОПИ, боячись, що їхній 357-денний страйк може закінчитися неуспіхом і ухвалою парляменту про вийнятковий стан в копальняній індустрії, закінчили свій страйк, який увійде до історії, як найдовший і найбільш бурхливий. Голосування над закінченням страйку малощо не провалилося, бо за закінчення голосувало 98,000 робітників, а проти 91,000. Закінчення страйку є головною перемогою прем'єр-міністра Марґарет Тачер, яка в останньому тижні тривання страйку робила всі можливі заходи, щоб його закінчити. Повідомлення профспілок про закінчення страйку було прихильно прийняте також цілим кабінетом і численними парляментаристами.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВІЙСЬКОВІ частини розпочали здійснювати другу фазу виходу з ливанської території. Тим разом Єрусалим вирішив відтягнути панцерні відділи з гірських укріплень напроти долини Бекаа, на якій розташована більшість сирійського війська. Відхід війська відбувається дуже повільно і при найбільшій обережності та максимальній охороні у побоюванні нападу сирійців, або терористичних груп шіїтів, які в південному Ливані спричинили чимало клопотів ізраїльтянам.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР З'єднаних Стейтів Америки Джордж Шулц відбув розмову з лідером нікараґуанських сандіністів, а тепер „президентом" Нікараґуа Даніелем Ортеґою. Зустріч відбулася в готелі Вікторія Пляза в Монтевідео, Уруґвай, з участю амбасадора ЗСА Леррі Шлодермана і міністра закордонних справ Нікараґуа Міґеля де-Еското. Згідно з інформаціями пресових аґентств, Дж., Шулц пропонував своєму співрозмовцеві, щоб він не використовував Нікараґуа для експорту революцій на інші центральноамериканські країни, не займався підривною діяльністю проти сусідів, а також обмежив вплив Совєтського Союзу і Куби, а щойно тоді можна буде говорити про поліпшення відносин між Нікараґуа і ЗСА. Після розмови з Ортеґою, Шулц виступив на пресовій конференції і докладно з'ясував становище ЗСА до цілого комплексу проблем в Центральній Америці.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ СССР Андрей Громико повернувся з однотижневої поїздки до Італії і Еспанії. На розмовах з італійськими і еспанськими лідерами совєтський міністер намагався прихилити їх до совєтської кампанії проти американських дослідів над космічною зброєю і заявив, що ця космічна зброя, якої ще немає, бо вона є тільки в стадії дослідів, мусить бути предметом розмов в Женеві між представниками СССР і ЗСА у справі зменшення арсеналів нуклеарної зброї. В розмові з журналістами в Мадриді Громико сказав, що він не може робити прогнозів щодо майбутніх совєтсько-американських розмов. „Совєтський Союз хоче миру, але не все залежить від нас", — заявив совєтський гість. Західньоевропейська преса і засоби масової інформації присвятили максимум уваги відвідинам Громика в Італії і Еспанії та його розмові з Папою Іваном Павлом II.

РАДА МИТРОПОЛІЇ УПЦЕРКВИ ВІДБУЛА ЗБОРИ

Рада Митрополії з Владикою Мстиславом (посередині).

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Тут у приміщеннях Українського Культурного Центру відбулися в днях 5-7-го лютого ц.р., Річні збори Ради Митрополії Української Православної Церкви в ЗСА.

Зборами проводив Блаженніший Владика Мстислав, Митрополит УПЦеркви. Кожна сесія зборів починалася і кінчилася молитвою, яку переводив Владика Мстислав.

У зборах взяло участь сім священиків УПЦеркви та сім світських членів. Були також репрезентовані такі організації: Об'єднання Сестрицтв УПЦ в ЗСА, Українська Православна Ліга в ЗСА, адміністрації цвинтаря і „Українського Православного Слова" та музей. Присутніми були також члени Контрольної комісії Митрополичої Ради.

Збори прийняли бюджет на семінарію, музей, бібліотеку і церкву-пам'ятник і точно обговорили широкі пляни відзначування 1000-річчя Хрищення України.

На зборах затверджено склад Консисторії УПЦеркви згідно із постановами XI Собору Української Православної Церкви в ЗСА, що відбувся у жовтні 1984 року.

У склад Консисторії увійшли: о. Митрат Михайло Борисенко — голова, о. прот. Павло Гринишин — заступник голови, о. ігумен Андрій Партикевич — протоколярний секретар, тимчасовий скарбник о. прот. Григорій Подгурець, Іван Панасяк і Ігор Кошман — члени, о. прот. Мирон Пахолок і Тома Борко — заступники. Цілий новий склад Консисторії буде заприсяжений в дні 1-го квітня 1985 року.

На Зборах схвалено ряд резолюцій і затверджено плян праці Української Православної Церкви в ЗСА.

В зборах брав участь головний радний УНСоюзу Василь Пастушок, який є членом Ради Митрополії.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКІ Й мехіканські власті спільно рішили закрити американсько-мехіканський кордон в дев'ятьох місяцях в наслідок тайних погроз від невідомих терористів про можливе пірвання американських прикордонних сторожів. Речники обох урядів є переконані, що ці погрози є пов'язані з нелеґальною торгівлею наркотиками між ЗСА і Мехіком. Мехіканські власті теж повідомили, що в минулу суботу п'ять осіб були вбиті на фармі Віста Гермоза в Мехіко, коли мехіканська поліція прийшла арештувати членів контрабанди, які мали перепачкувати наркотики до ЗСА.

АСЕМБЛІМЕН НЮЙОРКСЬКОГО стейту Еліот Енґель заявив в Олбані, що перевезення нуклеарних матеріялів через Ню Йорк може спричинити дуже небезпечну катастрофу, якщоб трапився випадок, тоді треба було б евакувати понад один мільйон населення міста Ню Йорк. Він також є членом коаліції 15-ох асемблименів, які закликають до заборони перевозити радіоактивні матеріяли через Ню Йорк. Вони внесли спеціяльну петицію до губернатора Маріо Квомо для визначення нового шляху з Лонг Айленду до Коннектикат, оминаючи місто Ню Йорк.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ виїхав на п'ятиденні відвідини до трьох африканських країн, а саме Судану, Ніґерії і Малі в цілі збирання інформацій про голодуючих в тих країнах. У недавній промові віцепрезидент Буш гостро критикував прокомуністичний уряд Етіопії та СССР, які замало діють для помочі голодуючим в Етіопії. Він сказав, що СССР доставив всякого озброєння для Етіопії вартости понад один більйон долярів, але для голодуючих Москва дала тільки 7 мільйонів, що становить лише 10 відсотків того, що дали приватні американці.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Єдність християнського духа

Проголошений під датою „17-го лютого Року Божого 1985" спільний „Заклик" обох Митрополитів двох українських традиційних Церков у справі створення всегромадського комітету для достойного відзначення ювілею 1000-ліття християнства в Україні — це черговий історичний документ, який є світлим доказом на панування тепер єдности церковного духа, такої єдности, яка наказує згуртувати всіх українців у світі сущих задля одностайного відсвяткування загину в Україні доби поганства і навернення України за володіння Володимира Великого, надхненного вірою його бабуні, святої Ольги, на віру, проповідувану Ісусом Христом Спасителем. „Заклик" первоієрарха Української Паравославної Церкви в ЗСА і діяспорі Мстислава, за світським іменем Степана Скрипника, і Митрополита Української Католицької Церкви в Америці Стефана Сулика — це новий доказ їхньої співпраці там, де її вимагає добро Церкви і народу. Так Господь мудро впорядкував світ, що й у хвилинах, коли здавалось настала кромішня пітьма — „люкс екс тенебріс люцет" — світло світить із темряви: Коли в Україні настала одна з найстрахітливіших епох її поверх тисячолітньої історії, бо епоха експерименту національного ґеноциду, перетворення української нації в аморфний безполовий „радянський народ", — світлим моментом є не словесний, а справжній екуменізм усіх трьох українських християнських Церков існуючих у вільному світі.

Екуменізм — це за енциклопедичною дефініцією універсалізм, але й у вужчому розумінні єдність християнізму. Другий Ватиканський Собор з жовтня 1963 року вславився пропаґандою екуменізму. Він пішов так далеко у поручанні єдности, що не обмежував її до одної тільки Християнської Церкви, але й поручав толерантність і вирозуміння супроти всіх, які тільки вірують в одного Бога. А існує у світі ціла мозаїка віровизнань: буддаїзм, браманізм, іслям (мусулманізм), юдаїзм чи пак мойсеєва віра і християнізм, поділений на десятки визнань, де, поруч із поверх 550 мільйонами католиків існують протестанти теж поділені на кругло десяток деномінацій, і православні від часу нещасного розколу 1054 року. І від часу Другого Ватиканського Собору повіяло новим духом. Пригадуємо, як Блаженніший Отець Йосиф, наступник Слуги Божого Андрея після свого першого приїзду до Канади відвідав хворого тоді тамошнього Митрополита Православної Церкви Іларіона, за світським ім'ям Івана Огієнка. І в нашій свіжій пам'яті є і залишиться, як теперішній голова УКЦеркви в ЗСА Стефан Сулик, вступивши на митрополичий престіл у Філядельфії, надів на голову камелавку і поїхав складати візиту Митрополитові УПравославної Церкви у Савт Бавнд Бруку Мстиславові, що привітав його теж із камелавкою на голові, як вони розцілувалися і як швидко потім Митрополит Мстислав ревізитував Митрополита Стефана у Філядельфії. Аж трудно пригадати собі календарно не такі-то давні часи, коли між українськими католиками і православними існувала, здавалося, непереступна прірва. Аж трудно пригадати собі, коли ще не тільки відзначування роковин народин Тараса Шевченка породжувало сумніви в деякого з українських католицьких духовників, бо Шевченко був „православний", але й після смерти Івана Франка 22-го травня 1916 року тільки мудрий Кир Андрей на Святоюрській горі делеґував на похоронний обряд о. Савина Дурбака, всупереч тим малим людцям, які вбачали в авторові „Мойсея" тільки „радикала", який негідний християнського похорону.

Світ іде вперед і ми йдемо з ним, і все те минуле стало вже анахронізмом. Живемо не вчорашнім, а нинішнім днем і думаємо про завтрішній день. Нинішній день вимагає єдности всіх українців без різниці віри і партії і до цього закликають наші громадські Владики. І завтрішній день вимагає, щоб дати відпір намаганням Москви представити 1000-ліття християнства Русі-України, як християнство „Росії", якої тоді ще не було. 1169 року суздальський князь Андрій Боголюбський вогнем і мечем поруйнував Київ, засвідчивши ту ненависть московської півночі до українського півдня, яка панує по нинішній день. Історична вимога нинішнього українського лихоліття диктує нам величаво відсвяткувати тисячоліття християнської культури України і використати цю нагоду для навчення американських та інших західніх незрячих людей, навіть з професорськими і редакторськими титулами, що це було хрищення Русі-України, а не „Рашія", утотожнюваної з нинішньою большевицькою імперією. Глибока дяка належить нашим громадським Владикам за їх гарний Заклик.

М. С.

ПРОМОВЧУВАНІ „ДОСЯГНЕННЯ" РОСІЙСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Цілі наукові твори вже появилися в СССР на тему блаженного впливу російської культури на неросійські народи колишньої царської Росії і сучасного СССР. Приєднавшися („добровільно") до російської імперії, неросійські народи, за словами совєтської пропаганди, мали нагоду обзнайомитися з культурними здобутками „великого російського народу" їх засвоїти, і згодом разом з ним боротися за здійснення жовтневої революції. Якщо вірити совєтським пропагандистам, то без „великого російського народу" хто зна чи ці народи, досягли б розвитку та розквіту своїх власних культур.

Але існують ще й „задвірки" цього великого культурного впливу росіян на довкілля, про які російські „інтернаціоналісти" воліють мовчати. Це п'ятиповерхові російські матюки, що стали „благодаттю" також і неросійських народів у СССР. У свій час за Сталіна проходила короткотривала кампанія проти масового вживання матюків, які свій „смак" мають лише в оригінальному російському звучанні і стали складовою частиною „культурних надбань" міст, а то й сіл України. Але ця кампанія закінчилася без позитивних результатів, російські матюки стали вже надто масовим явищем „пролетарської культури".

Другим великим „здобутком" неросійських народів в зустрічі з росіянами став масовий алкоголізм. Хтось може сказати, це вже „буржуазний український націоналізм" піднесений до вершин шовінізму. Адже, мовляв, не лише росіяни п'ють, але й всі інші народи, в тому й українці. Воно то правда, лише росіяни інакше п'ють, і цей свій спосіб пиття „подарували" й іншим народам імперії. Заки, наприклад, Москва „визволила" Західню Україну, там частувалися келішками, а рік після „визволення" звичаєм стало вже пити горілку зі склянок. І цей звичай твердо закорінився сьогодні в усьому СССР, а то й у сателітних країнах.

Усе це не є видумки, чи навіть очорнювання „українських буржуазних націоналістів", кидані в бік „великого російського народу". Перед нами документ „Правда про алкоголізм в СССР", опрацьований соціологічною студією Відділу Академії наук СССР в Новосибірську. Дехто з совєтологів твердить, що цей документ радше є самовидавським. Але й вони не заперечують, що приведені в ньому факти відповідають правді. І саме в цьому документі читаємо, що, згідно зі статистичними даними, проґресивній алкогольній деґенерації СССР найбільше підпадають росіяни, серед них пияцтво найбільше поширене. При тому з документу довідуємося, що до тих „досягнень" росіян, а під їхнім проводом і не-росіян дійшли великою мірою саме за часів „будівництва соціялізму" в СССР. 1905 року споживання алкоголю в царській Росії становило 3,5 літри чистого алкоголю на особу. За часів Першої світової війни споживання алкогольних напитків в Росії дійшло до 4,7 літри на особу.

За перших років після революції, в новоутвореному СССР, споживання алкоголю значно впало, 1925 року споживання алкогольних напитків становило 0,8 літри на особу. Але за сталінських часів, коли „будівництво соціялізму" розгорнулося на всю ширінь, паралельно зростав в СССР і алкоголізм. Правдоподібно, алкоголь в той час став своєрідним „ліком", який „щасливим совєтським громадянам" давав можливість забуття. І з того часу процес зростання алкоголізму в СССР з року в рік збільшується. Зокрема протягом останніх, „неосталінських" десятиліть Кремль може на цьому відтинку почванитися великими „досягненнями". 1980 року на голову одного совєтського громадянина (враховуючи сюди й дітей) припадало 10,8 літри чистого алкоголю на особу. Автори цього дослідного документу заявляють, що коли процес алкоголізму в СССР і далі таким темпом продовжуватиметься, то у 2000 році споживання алкоголю в СССР досягне 20 літрів на особу. Сама держава, за словами дослідників, сприяє ростові алкоголізму. Коли 1983 року обнижено ціни на алкоголь, то зразу ж підскочило і його споживання (1983 р. — 12 літрів на особу, що рівняється еквівалентові 30 літрів водки).

У нашій країні, пишеться далі в документі про алкоголізм в СССР, 1980 року було 40 мільйонів алкоголіків і пияків, і це є офіційні дані. Справжні — правдоподібно, куди більші. В зв'язку з алкоголізмом, 16,5 відсотка дітей, народжених 1982 року фізично чи духово недорозвинені, тобто кожна шоста дитина в СССР. Не менше, ніж 15 відсотків дітей ходить через те до спеціяльних шкіл. Згідно з статистичними даними 99,4 відсотка чоловіків в СССР п'ють алкоголь. 1913 року 90 відсотків жінок не вживали алкогольних напитків, 1979 року лише 2,4 відсотка жінок в СССР заявили, що вони не п'ють. Інакше кажучи, 97,6 відсотка жінок в СССР вживають алкогольних напитків. Найтрагічніше впливає алкоголь на молодь. 1913 року 95 відсотків молоді нижче 18 років царської Росії не вживали алкогольних напитків,

(Закінчення на стор. 3)

Іван Кедрин

ЮРІЙ ДИВНИЧ-ЛАВРІНЕНКО

Коли б не було іншого аргументу, як тільки той, що Юрій Лавріненко, псевдо Юрій Дивнич, (але також Юрій Гайдар і Д. Коларгонець) був автором 979-сторінкового твору „Розстріляне Відродження", то й цього було б досить, щоби відзначити 80-ліття того діяча української культури. Проте Юрій Лавріненко — один із найвидатніших інтелектуалів з-посеред тих наддніпрянських ізгоїв із рідної землі, які використали нагоду, щоб за німецької окупації Львова за Другої світової війни переїхати туди і згодом податися далі на Захід, воліючи піти на невідому скитальщину, як вертатися під ненависницький ворожий режим. Юрій Лавріненко пізнав той режим уже не тільки з обсервації, як народженець України (3-го травня 1915 р. у містечку Хиженці, недалеко Корсуня), але й безпосередньо зазнав на собі „пролетарську справедливість", бо „як ворог народу" відсидів вісім років у совєтських казематах.

Він скінчив в Умані середню школу і Харківський університет (1926 - 1930) та став літературним критиком: історія української літератури і аналітичний підхід до окремих письменників та їх творів — це спеціяльність того у повному слова того значенні українського „культурника". Тому не дивниця, що саме в нього відомий польський паризький осередок „Культура" замовив згаданий твір „Розстріляне Відродження" і видано його там як том 37 „Бібліотеки Культури", у В-ві „Інститут Літерацкі", Париж у 1959 році. Це монументальна праця: антологія української літературної творчости в роках 1917-33, яка охоплює поезію, прозу, драму й есеї, з даними про кожного з авторів. Ворожий українській культурі московсько-большевицький режим, забувши давно про так званий українізаційний курс, який запаморочив був багатьох українських ідеалістів, які повірили були в можливість співпраці з режимом для добра рідної культури і за ту наївну віру заплатили своїм життям, жорстоко розправився з творцями української літератури впродовж отих 16-ти років — більшість фізично винищивши. Твір Лавріненка — це пам'ятник на їх могилі та історичний документ. Належить велика вдяка також польському В-ву „Культури" і її ідеологові та голові Єжи Ґедройцеві, що заманіфестував свою прихильність українству таким шляхетним конструктивним жестом.

Велика заслуга Лавріненка у появі англійською мовою твору „Ukrainian Communism and Soviet-Russian Policy toward the Ukraine", an annoted bibliography 1917-1953, 1953, 454 стор.

У Видавництві „Сучасність" вийшла 331-сторінкова книжка Лавріненка „Зруб і парості". У тому самому Видавництві появилась у 1975 році 151-сторінкова книжка „Василь Каразин — архітект відродження". Ще за свого перебування в УССР Лавріненко встиг видати 80-сторінкову книжку „Творчість Павла Тичини" у Видавництві „Український робітник", 1930, та в 1948 році, вже на еміґрації, в Ульмі, вийшла в тамошньому Видавництві „Україна" його книжка „В масках епохи — Йосиф Гірняк..."

Бібліотечні фахівці склали бібліографію творів Дивнича, навівши 288 позицій, але самі зазначують, що той список неповний. Правда, є там і короткі газетні статті, але є й журнальні статті величиною кількадесят і понад 100 сторінок. Юрій Дивнич-Лавріненко — не журналіст і не публіцист типу політичного аналітика. Його цікавить тільки культура, а з різних ділянок культури — література. І тут він один із найкращих наших фахівців, справедливо оцінюваний і шанований іншими фахівцями цієї ділянки, як проф. Юрій Луцький, проф. Дмитро Чижевський, Юрій Кошелівець, Євген Федоренко й інші. Як великий фахівець свого діла — літературознавець і літературний критик — Лавріненко звернув на себе увагу й чужинецького світу. Про польську паризьку „Культуру" вже була мова. Один його есей „Розстріляного Відродження" прочитано у французькій мові на симпозіюмі Сорбонського університету в Парижі 26-го листопада 1982 року. Він 10 років працював у радіовисильні „Свобода" в Мюнхені, як референт українських культурних справ і його речі появлялись і німецькою мовою. Як людина широкого світогляду — він завжди був противником українського ґеттоїзму і сам причинявся до виходу „у світ" українських літературознавців. Книжка „Чорна Пурга та інші спомини" вийде небавком у В-ві „Пролог".

Визнаючи критерій естетичний, а не патріотичний у підході до творів культури (науки, літератури й мистецтва) ми все ж живемо в таких історичних обставинах, що не можемо розмежовувати твори української культури від їхніх авторів

(Закінчення на стор. 3)

ЧИСТОТА МИСТЕЦТВА

Володимир Шиприкевич

Дмитро Яворницький

(1855 -1940)

Дослідникам історії українського музейництва та етнографії не можна поминути постаті Дмитра Яворницького, чи Еварницького, як він урядово писався в царській Росії. (Про цей різнопис свого прізвища Яворницький згадує у спогадах, що дід і батько писалися Яворницькі, але при вписі до школи хтось відчитав початкове „Я", як перевернуте російське „Е" і так зробили Еварницького. Велика заслуга Яворницького, що він зібрав і дослідив козацьку, запорізьку старовину, яка без його догляду й уваги, мабуть, безслідно загинула б.

Дмитро Яворницький народився 25-го жовтня 1855 року в селі Сонцівка (тепер Борисівка) на Харківщині в родині місцевого дяка. Початкову науку здобув він вдома, а середню школу, цебто гімназію, закінчив в Харкові. В гімназії він захопився героями творів Гоголя і Шевченка, і це молодече захоплення спонукало його до студій тих героїчних часів.

У 1877 році Яворницький вступає на історично-філософічний факультет Харківського університету і закінчує його в 1881 році. Своїми неперевершеними здібностями він звернув увагу на себе професорів і по закінченні студій Яворницького лишають асистентом при катедрі історії. Та дослідницьку роботу він почав ще перед тим. Заохочений викладами відомого мовознавця Потебні, Яворницький збирає народні пісні та перекази на Харківщині. Отож, скінчивши студії, Яворницький мав вже скристалізовані наукові цілі. Зацікавився він історією Запорозької Січі і вибрав цю тему для своєї маґістерської праці. В 1883 році Яворницький, як молодий вчений, стає членом Історично-Філологічного Товариства, що існувало при Харківському університеті.

Увесь свій вільний час Яворницький використовує на мандрівки по Катеринославщині, збирає перекази, пісні, казки, досліджує залишки старовини та історичні пам'ятки. Відвідує місця давніх Січей та досліджує береги Дніпра, вишукує старих дідів, що пам'ятали козацьку бувальщину, записує їх перекази.

Повертаючися з тих мандрівок, молодий доцент робить доповіді про свої знахідки, а в місцевій пресі друкує статті про запорозьких козаків. Ці мандри, гутірки з селянами та виступи молодого Яворницького не подобалися російській владі, яка уважала таку діяльність небезпечною для існуючого ладу. Отож в 1884 році його обвинувачують у вихвалюванні запорізьких вольностей, пропаґанді вільнодумства та розбуджуванні місцевого патріотизму серед молоді, оскаржують в „сепаратизмі" та позбавляють праці в університеті.

Звільнений з праці в 1885 році Яворницький переїжджає до Петербургу, знаходить там працю учителя історії й літератури в середній школі, а вільний від праці час використовує на вишукування матеріялів про Січ в державних архівах Петербургу. Влітку проводить археологічні розшуки в Україні. Археологічна праця приводить до знайомства з місцевими любителями старовини та вченими. В 1886 році Яворницький стає членом Імператорського Археологічного Товариства в Петербурзі.

Вислідом пошукувань і дослідів Яворницького стає „Запоріжжя в залишках старовини та переказах народу", що появилася друком в 1887 році. Заголовок і тема цього твору стають ніби символом віри Яворницького. В цій і дальших працях спирався він не тільки на архівні відомості, але шукав їх потвердження в археології та переказах народу. Найліпше методи праці Яворницького характеризують уривки з його промови на ювілею вченого в 1913 році: „Отож постановив я доповнити мої архівні джерела археологічним матеріялом... Однак до повного образу запорозьких козаків видавалося мені того замало. Тому постановив я зібрати етнографічний матеріял в формі народних переказів, історичних дум, пісень, приказок, прізвищ".

Наукові зацікавлення Яворницького не подобалися міністерству освіти і його за „українофільство" в 1892 році позбавляють права навчання в школах імперії й засилають на три роки до Ташкенту в Центральну Азію.

Не маючи права учителювати, Яворницький працює там як службовець канцелярії губернатора, але і тут археологія та історія цікавлять його і увесь вільний час використовує на історично-топографічні та археологічні дослідження краю, наслідком яких з'являється в 1893 році його праця „Провідник по центральній Азії; зібрані археологічні та етнографічні колекції відсилає до музею Ермітажу в Петербурзі. Віддає до друку нову монографію з історії козаччини: „Іван Дмитрович Сірко, кошовий отаман низових козаків", що вийшла з друку в 1894 році в Петербурзі.

(Продовження буде)

Іванна Чорнобривець

ПОЕТ ЛІРИЧНОГО СМУТКУ І САТИРИЧНОЇ ГЛИБИНИ

(До 60-ліття смерти В. І. Самійленка та 120-ліття його народження)

II.

Тож на прохання покійного Трохимовського, друзі його спорядили нашого матуранта до університету, причому дуже радили їхати до Петербургу, але він вступив до Київського, на історико-філологічний факультет. Саме восени припадав 50-літній ювілей університету і почалися студентські заворушення. Наука не відбувалась і Самійленко мав час поперва́х приглянутися до політичного і культурного життя та влаштуватися до котроїсь ділянки.

Довідався наш студент про існування у Києві „Старої Громади", до якої належала сметанка української інтеліґенції, активні діячі і віддані патріоти: В. Антонович, М. Лисенко, М. Старицький, І. Левицький, О. Пчілка, Л. Старицька й інші.

„Стара Громада" мала великий вплив на студентські організації, яких було кілька. „Гурток політиків" Самійленко обминув. Він вступив до товариства „Хрестоматія", де відразу з головою погруз у конкретну роботу складання шкільних підручників. А ще став наш поет членом „Літературної громади", організаторкою і душею якої була Леся Українка. З нею зав'язалися дружні стосунки і він часто гостював у родині Косачів, у Колодяжному, разом з іншими письменниками, які зїжджалися влітку, обмінювалися думками, улаштовували літературні вечори з читанням своїх найновіших здобутків у літературній творчості.

З корифеями тодішніх літераторів, як у студентські роки, так і значно пізніше, не переставав листуватися. До нах належали: І. Франко, Б. Грінченко, Г. Барвінок, В. Олександрів, вів знайомство з Л. Глібовим, М. Коцюбинським, В. Стефаником, М. Старицьким, Л. Старицькою, Г. Хоткевичем та іншими, з істориком Д. Дорошенком.

Тож, саме у студентські роки українська свідомість скріпилась завдяки отим наполегливим впливам „Старої громади", яка наголошувала питання розвитку культури в галузі етнографії, мови, археології, історії, та суміжних наук.

Для поглиблення української свідомости молодняка „Стара Громада" дбала про контакти наддніпрянської молоді з галицькою. Для того в час ферій забезпечувала бажаючим юнакам матеріяльно виїзд до Галичини. Цю можливість використав і Самійленко. Та наслідки за перебування за кордоном були сумні. Нашого студента обвинувачувано в перепачковуванні нелеґальної літератури і він з молодих літ потрапив під нагляд „недремлючого ока" поліції.

Київський університет скінчив Самійленко 1890 року, але без диплома. Хоч і мав він із студій глибокі і кріпкі знання свого предмету, але на останній завершуючий державний іспит не з'явився із-за нерішучости характеру. І це була непростима, фатальна помилка, яка знівечила йому все життя, бож без університетського свідоцтва не міг одержати доброї посади, щоб забезпечити собі постійний матеріяльний добробут. Посади дрібні, малоплатні вимотували всі його сили. Спочатку робота на Київському телеграфі, потім секретарство в Чернігівському Земстві. Там же в Чернігові й одружився з Ольгою Степанівною Блашко-Якименковою 1896 року. Подружжя мало четверо дітей. Два хлопчики померли немовлятами, а дві донечки вже у дорослому віці.

Злидні далі гнали на пошуки кращого заробітку. З Чернігова переїжджає Самійленко з родиною до Катеринодару на Кубань. Із-за малярії, що його там мучила, перенісся до Миргороду, звідти знов до Чернігова. Після вибуху революції 1905 року опинився у Києві. І тут, як і всюди, жив у боргах і нестатках. Нарешті перекваліфікувався на нотаря, здобув посаду у глухому містечку Добрянка Городнянського повіту на Чернігівщині, де пробув десять років серед населення, в якому переважали москалі-старовіри. Про перебування Самійленка в цій глушині згадує Софія Русова у своїх спогадах.

З першими революційними спалахами 1917 року знов поспішає наш поет до Києва з готовістю брати активну участь у національному визволенні українського народу.

Року 1919 у січні з Українським Урядом виїхав Самійленко до Вінниці, а далі постелився йому шлях до Кам'янця Подільського, і, зрештою, опинився в Галичині (Станиславів, Тарнов, Милованове). Перебувши тяжкі роки еміґрації на ласці доброзичливої галицької інтеліґенції, а також селянства, 1924 року дістав дозвіл на поворот до рідного Києва.

Та Київ зустрів його холодно і задовільної посади він і тепер не дістав. Украй виснажений, з підточеним здоров'ям, морально знищений, тяжко заробляв на хліб перекладами, живучи в підвальній убогій, тісній кімнатці в Михайлівському манастирі разом з дружиною і тещею.

Страшна невилічима хвороба (рід рака) чепилась його міцно і пігнала його швидким темпом до трагічного кінця. Самійленко помер 12-го серпня 1925 року. Поховано його в селі Будаївці, недалеко Боярки на Київщині, де і перебував останні місяці на ласці небагатьох приятелів.

Ніби в нагороду за таке скорбне, бідацьке життя нашого поета, ближчі друзі справили йому урочистий багатий похорон.

Лірична творчість на переломі двох століть

Понад 40 років надихала Муза творчою працею нашого поета-письменника. Перед його очима, як на екрані, проминуло багато подій: найжорстокіша реакція і гноблення духових і соціяльних первнів українського народу з боку Російської імперії, брутальна заборона рідної мови, як і всіх основ національного розвитку.

Політичне, соціяльне і національне лихоліття не припинялося на Україні і при встановленні большевицько-російської влади. Правда, якесь сяке-таке послаблення дмухнуло було після революції 1905 року і це відповідно використав Самійленко. Та то — скороминуще явище. Життя швидко увійшло у свої попередні береги, шруби самодержавства закручено знов до решти. Українським поетам і письменникам силоміць зв'язано крила, в тому й Самійленкові. Єдиною щілиною були для них Галичина і Буковина. Тож і нашому поетові довелося використовувати ці можливості для друкування своїх писань.

(Продовження буде)

УКРАЇНЦІ! НАШОЮ МЕТОЮ Є ЗАБЕЗПЕЧИТИ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ І УКРАЇНКУ, ЯКІ ЖИВУТЬ В АМЕРИЦІ Й КАНАДІ! ЧИ ВИ ВЖЕ ЗАБЕЗПЕЧИЛИСЬ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

Юрій...

(Закінчення зі стор. 2)

— від їхньої особовости, характеру, світогляду. У відношенні до діячів української культури неможливо стосувати критерій „роздвоєння особовости" — що інше письменник чи маляр, що інше людина. Може колись за відзисканої української державности зможемо дозволити собі на такий люксус, зможемо „регабілітувати" деяких діячів культури, пускаючи в непам'ять їхні учинки з-поза ділянки культурної творчости. Покищо переживаємо такий трагічний період рідної історії і боротьби за збереження самого свого „я", що трудно бути надто вибачливими на циркову еквілібристику навіть дуже талановитих культурників. Конкретно: було би далеко легше накреслювати у повному світлі постать Володимира Винниченка, безумовно великого письменника, автора чудових оповідань, піонера у введенні гострої соціяльної і моральної проблематики у своїх творах, — як би не було того його скоку вбік, коли видавав комуністичну „Нову Добу" у Відні і виписав пасквільні погані на Симона Петлюру у „Відродженні Нації". Інший приклад: недавно появилася історична повість дуже талановитого письменника і драматурга, ще живучого, який проте своїми політичними вихилясами просто внеможливлює рецензувати книжку, бо було б неможливо не згадати при тій нагоді і тієї другої сторінки медалі. З Юрієм Дивничем-Лавріненком інше діло. Про нього можна сказати, парафразуючи вислів Шевченка, що в нього „нема слова неправди за собою". Це хрустально чесна, простолінійна і чесна людина, з тонким почуттям гідности людини,

людина м'якої вдачі і доброго серця, що цурається автореклями і пустих титулів. Автор цих рядків має право так характеризувати його, бо познайомився з ним тому 40 років — зараз з кінцем Другої світової війни, у Форальберґу в Австрії. Кусень часу минуло з того часу. Багато змінилося. Юрій Лавріненко не змінився, дармащо його доля і на волі не була йому надто ласкавою. Довго хворів і тепер хворіє. На його 80-му році життя може бути йому трішки потіхою, що поруч із поганню, яка існує у нашому вільному українському світі (де її нема?!) існує і те почуття здорової справедливости, яке визнає, що такі постаті, як він, Юрій Дивнич-Лавріненко — це справжня цінність української нації. На все добро, пане Юріє!

ПОШТОВА ДОСТАВА „СВОБОДИ"

Від половини грудня 1984 року редакція та адміністрація „Свободи" має щораз більше доказів та листів від читачів, що доставa поштою дуже запізнюється, а то і поодинокі числа щоденника „Свободи" пропадають.

Хочемо з притиском ствердити, що спосіб видавання щоденника в нічому не змінився і так як в минулому кожне число друкується в ранніх годинах так, що після полудня є вже на станках і в книгарнях в Ню Йорку. Рівночасно для усіх передплатників доставляють наклад на пошту в Джерзі Ситі, яка міститься в найближчому сусідстві редакції та адміністрації при Монтґомері вул.

З уваги на те, що запізнення поштової достави „Свободи" є спричинене тільки поштовим урядом, головний предсідник Українського Народного Союзу д-р Іван Флис виготовив окреме письмо в цій справі, текст якого подаємо внизу.

Закликаємо наших передплатників витяти його і з відповідним супровідним письмом про погану доставу „Свободи" вислати до свого поштового уряду.

Чим більше таких листів дістануть місцеві поштові уряди, тим більша надія, що достава нашого щоденника буде краща.

TO WHOM IT MAY CONCERN:

March 1985

This is to certify that "Svoboda" Ukrainian Daily is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association and is delivered to the Main Post Office, Jersey City, N. J. 07302 on a daily basis prior to 4 p.m.

In the event that this newspaper is being irregularly delivered to you, kindly inform your local post office of your dissatisfaction and that you will seek to remedy the situation.

John O. Flis
Supreme President

Поширюється...

(Закінчення зі стор. 1)

Морозюк з Канади зібрав всі твори Іпатія Потія і готує їх до друку, а проф. Мирослав Лабунька готує до друку твори Юрія Дрогобича, ректора Больонського університету, лікаря і філософа.

Проф. Дейвид Фрік зібрав рукописи творів і листування Мелетія Смотрицького і підготовляє їх до друку. Проф. Франко Сисин готує до друку „Патерик Печерський" і твори Кревзи і Копистенського, разом понад 800 сторінок. Крім того він також підготовляє твір „Кройніка" Арсенія Софоновича, який має біля 1,000 сторінок. Проф. О. Горбач з Німеччини підготовляє до друку граматичні і реторичні твори, а Вера Ляхман, також з Німеччини погодилась підготовляти поетичні твори. Американський професор Кайзер погодився помагати при опрацюванні „Руської Правди" Для інших творів Руси-України редакція шукає спеціялістів ,але тепер покищо є більша проблема з фінансами, як їх спеціялістами.

Над англійськими перекладами цих творів також вже працює кілька професорів, а інші дали згоду це робити. Проф. Г. Лант перекладає частини „Іпатіївського літопису", проф. Таня Чижевська перекладає „Київський літопис", проф. Богдан Струмінський перекладає „Палінодію" Копистенського. Свою згоду перекладати дали спеціялісти з різних університетів, професори Фрік, Федерстон, Голдблат, Кінен, Гаєцький та інші.

Щодо перекладів творів старої Украни на українську мову, то проф. Пріцак сказав, що у нас знавців старої мови є мало, але ще декількох можна знайти.

Проф. О. Пріцак дальше інформував, що вже зроблено перші кроки для підготови тритомової „Історії Християнства України". Цей твір буде мати енциклопедичний характер і його будуть писати різні автори-спеціялісти. Вже є створена редакційна колеґія, якої склад ще не є завершений і до неї входять або запрошені проф. О. Пріцак, голова і професори І. Шевченко, Ярослав Пелікан, Франко Сисин, о. д-р Ізидор Патрило, ЧСВВ, о. д-р Дмитро Блажейовський, професори Богдан Бацюрків, Василь Маркусь, Аркадій Жуковський і ще декілька інших з европейських країн.

Третя частина Гарвардського Проєкту — це міжнародна наукова конференція присвячена християнізації України. Ця конференція відбудеться у 1987 році в Равенна — Больонія, Італія. Вибір цього місця був мотивований тим, що Ровенна була колись ще до роз'єднання Церкви важливим центром Візантії і сліди цього можна бачити сьогодні у церквах де є мозаїки і малюнки візантійського стилю. Крім того, Больонський університет за два роки буде відзначати 1000-ліття свого існування і тому радо погодився на відбуття там нашої конференції. Вже є створені два комітети: один для організації наукової частини конференції, до якого входять професори О. Пріцак — голова, І. Шевченко — заступник голови і М. Лабунька — секретар. Другий комітет складається з трьох професорів італійців для технічного аспекту конференції. На доповідачів вже зголосились 53 науковці із ЗСА, Канади і Европи, з яких комітет вибере біля 30.

Проф. Пріцак також поінформував, що будучи в Европі минулого року, він мав зустріч з ректором Володимиром Яневим у справі наукової конференції у Мюнхені і в Бавнд Бруку, Н. Дж., присвяченої 1000-літтю Християнства України і вони обидва погодились щодо співпраці. У конференції у Мюнхені будуть брати участь також українські науковці з Гарвардського університету.

Вкінці проф. Пріцак поінформував про четверту частину Гарвардського проєкту — створення катедри релігійної думки України в Гарвардському університеті, яка мала б бути міжконфесійна. Професори О. Пріцак й І. Шевченко вже відбули зустріч з деканом Гарвардської теологічної школи, який прихильно поставився до цього пляну. Проблема тепер — це фонди на цю ціль.

Проф. Пріцак сказав, що Гарвардський Проєкт є широкий і забере час на здійснення, але ми повинні його виконати. Цей проєкт — це віднайдення нашого минулого, це культурна тривалість, яка об'єднує українство різних епох.

Д-р С .Ворох, голова комітету подякував проф. Пріцакові за детальну інформацію. Він коротко пригадав, що Комітет Гарвардського Проєкту був створений 6-го квітня 1984 року в домі НТШ, один день перед засіданням Президії СКВУ в Ню Йорку. Думка проєкту походить від проф. Пріцака й Владики Михайла Гринчишина, єпископа українців у Франції. Д-р Ворох і Богдан Робак зорганізували ширше засідання, на яке запросили представників НТШ, УЛТПА, ТУІА, Світової Федерації Жіночих Організацій, Союзу Українців Америки, Централі Українських Кредитівок Америки й інших. На засіданні були деякий час присутні запрошені гості з Президії СКВУ — президент Петро Саварин і Митрополити Максим Германюк і Стефан Сулик. Після вислухання звіту проф. Пріцака обидва Владики дали своє благословлення і задеклярували свою особисту фінансову пожертву на здійснення проєкту. На другий день проф. Пріцак, на запрошення, виклав свій проєкт на засіданні Президії СКВУ і в наслідок того Президія дала патронат СКВУ для Комітету Гарвардського Проєкту. На цьому першому засіданні був вибраний Комітет, головою якого став д-р С. Ворох, а членами стали особи з різних організацій. Цей комітет поширюється, бо цього вимагає його праця. Його ціль — зорганізувати фінансові засоби для здійснення Гарвардського Проєкту.

Головна канцелярія Комітету міститься в будинку НТШ в Ню Йорку, куди слід писати на адресу: Millennium of Ukraine's Chreistianity, c/o Shevchenko Scientific Society, 63 4th Ave., New York, N. Y. 10003. У канцелярії будуть працювати безплатно неповний час дві особи.

Мгр Володимир Баранецький, фінансовий референт комітету, інформував, що досі прийшло до каси від громади біля 64,000 дол. і здекляровано біля 60,000 дол., а видатки на редакції і переклади творів Руси-України виносять досі понад 31,000 дол. Фінансовий референт запропонував письмо від інж. Олександра Пришляка, організаційного референта комітету, яке пояснює як можна висилати пожертви на Гарвардський Проєкт. Чеки можна виписувати на: Ukrainian Studies Fund. M. U. C. Особи, які можуть користати з дорівняльних фондів у своїх компаніях повинні виписувати чеки на Harvard University M.U.C. Всі чеки можна висилати на адресу: Millennium of Ukraine's Christianity c/o Ukrainian Studies Fund. 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138, або: Millennium of Ukraine's Christianity c/o Self-Reliance (N.Y.) F.C.U., 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Всі пожертви можна відтягати від податків.

Д-р Іван Флис, головний предсідник УНС подякував представникам комітету за відвідини, схвалив Гарвардський Проєкт та обіцяв, що на слідуючому засіданні Головного Уряду УНС він подасть пропозицію на дотацію для цього проєкту.

У товариській виміні думок було стверджено, що Гарвардський Проєкт буде історичним вкладом у відзначення хрищення Руси-України. Виконаний проєкт буде світлим відгребанням давньої історії України, він з'єднає наше минуле із сучасністю, об'єднає українство різних епох і тим підсилить українську національну свідомість. Тому цей проєкт заслуговує на повну підтримку української громади.

В. Шарван і М. Гаравус очолили 127-ий Відділ УНСоюзу в Баффало

Річні загальні збори 127-го Відділу Братства св. Миколая в Баффало, Н. Й., відбулись в неділю, 17-го лютого, в церковній залі св. Миколая.

Збори відкрив голова Відділу Василь Шарван і подав порядок зборів, який прийнято без змін. Присутні вислухали звіт голови, фінансового секретаря Марії Гаравус і касира Петра Гаравуса та Контрольної комісії, що в заступництві голови подав її член Дмитро Ільківський. Збори одноголосно одобрили діяльність дотогорічної Управи.

В зборах взяв участь голова Баффалівської Округи Роман Конотопський, який зложив привіт від Централі УНСоюзу та від Округи. Після дискусії над звітами, внесками і побажаннями приступлено до вибору нової Управи. Збори переобрали ту саму Управу, з одним новим членом, молодою вчителькою Надією Ільківською.

Управа на 1985 рік працює в такому складі: Василь Шарван — голова, Дмитро Пітолай — заступник голови і рекордовий секретар, Марія Гаравус — фінансовий секретар, Петро Гаравус — касир і заступник фінансового секретаря, Надя Ільківська — англомовний рекордовий секретар, Василь Артимович — член; Контрольна комісія: Михайло Гнатів — голова, Дмитро Ільківський і Д. Ганущак, члени. Переобраний голова В. Шарван подякував присутнім за вибір і довір'я.

Після зборів присутні члени ще довго гуторили при солодкім і каві, яку приготовила М. Гаравус. В розмовах порушено різні громадські справи, рівнож справи УНСоюзу і придбання молодих членів до Відділу.

Дмитро Пітолай, секретар

Товариська імпреза в Честері

Згідно з традицією, 13-ий Відділ СУА в Честері, Па., щорічно влаштовує „Просфору-Ялинку", імпрезу, яку любить і бере в ній участь ширше громадянство.

Цьогорічна Ялинка відбулася в неділю, 13-го січня ц.р., в авдиторії парафіяльної школи при церкві св. Духа, о год. 1-ій по полудні. Стіни залі були прибрані святочними декораціями, на сцені пишалася ялинка.

Гості засіли до святочно заставлених столів, прибраних вишивками, свічниками і різдвяними квітами. При головному столі засіли: новий парох церкви св. Духа о. Мирослав Грабовський, голова Відділу Тамара Рац і колишні голови Лідія Кий та Емілія Павлюк. Шкода, що в Ялинці не могли взяти участи сестри ЧСВВ, учительки парафіяльної школи.

Т. Рац відкрила Ялинку і привітала отця пароха та присутніх гостей. Вона попросила отця провести молитву та посвятити просфору. По молитві відспівано коляду „Бог предвічний". Маленькі діти підносили гостям до столів просфору, а Ірина Назаревич відчитала добре опрацьований реферат про українські різдвяні і йорданські звичаї.

По закінченні вечері розпочалась програма у виконанні дітей. Хотілось, щоб участь брали ті найменші, щоб могли пописатись віршиками, що їх вивчили і щоб в їх маленьких душах лишився відблиск святочної хвилини нашого Різдва та щоб остав там назавжди.

Торжественний настрій імпрези і виступ перед ширшою публікою залишиться в пам'яті тих дітей, як дорогий і гарний спомин.

В програмі брали участь: Олесь Кий, який виконав віршик „Ялинка", Олесь Сімонідес продеклямував віршик „Я маленький хлопчик", а його сестра Христина — „Я маленька дівонька".

Мала Наталочка Бойко сказала віршик „Ялинка". На закінчення програми Ольга Сімонідес відчитала вірш Лесі Храпливої „Різдво". Опісля членка Відділу Ольга Пастушок інтонувала колядки, а присутні підхоплювали і співали разом з нею. Вміжчасі розльосовано два образи.

На закінчення Т. Рац подякувала отцеві парохові і гостям за участь, дітям за виведення програми, членкам за приготування смачної вечері, а членкам, які чимнебудь причинилися до успіху імпрези - за труді поміч.

Молитвою, що її провів отець, та колядкою закінчено цю приємну імпрезу.

С. Мельник

Промовчувані...

(Закінчення зі стор. 2)

1979 року відсоток тих, що не п'ють становив усього п'ять відсотків. Велике число дітей, між 12 і 15 років перебуває в СССР в протиалькогольному лікуванні. 85 відсотків таких злочинів, як вбивства, ґвалтування, грабежі та злодійства є пов'язані з алькоголізмом.

І знову ж таки автори цього дослідного документу підкреслюють, що алькоголізм і пияцтво найбільш поширені в Центральній Росії і в Сибірі. В Сибірі зустріти ввечері на селі дорослу особу неп'яну — це те саме, що зустріти марсіянина. І в зв'язку з масовим пияцтвом в СССР, автори документу іронічно стверджують, що росіянам немає чого боятися війни, чи „першінґів". Найбільшим їхнім ворогом є алькоголізм, що йому потурає совєтський режим. На сесії Світової організації здоров'я визнано алькоголь таким самим небезпечним, як наркотики — маріхуана чи героїна. В СССР алькоголь дотепер зараховується до „харчових продуктів". А головний експерт СССР від наркотиків Бабаян елеґантно пише в своїй книжці, що алькоголь не є наркотиком. Його арґумент: звичайно, що ні, наркотики ви не можете купити в маґазині, але алькогольних напитків можете купити, скільки завгодно.

Автори документу звертають увагу, що швидке поширення алькоголізму почалося в СССР з 1960 року. До того часу СССР стояв позаду Фінляндії, Швеції, Норвеґії, Америки, Італії і Франції. Проте вони помиляються щодо одного. Справа не в тому, скільки в тій чи іншій країні п'ють алькогольних напитків, але як їх п'ють, як і хто їх п'є.

У Західній Европі, наприклад, молодь на 80 відсотків не вживає алькоголю. До того ж у всіх західніх країнах алькоголь перед їдою і до їди (вино у Франції). Через те за Заході рідко зустрінете п'яного на вулиці. В СССР, де водку п'ють склянками (200 грамів) та для похмілля, і то, як виходить, усі, п'яниць зустрінете не лише по сибірських селах, але і в совєтських містах.

Св.п. М. Татарська

Без огляду на те, яке становище займає жінка в суспільстві, як далеко поступила рівноправність, нас, українських жінок, це не дуже змінило. Ми в своєму народі, в своїй родині завжди були і є рівноправні.

Наше основне стремління — це родина, це діти, це громадська праця з метою втримання ідентичности.

Квітка Бойківщини бл. пам'яті Марія Татарська понесла в світ євшан-зілля України, любов, красу і чар. Обдарована мистецьким талантом, багато в житті присвятила мистецтву: її кераміка, образи, вишивки прикрашують не лише її гостинну хату.

Вона колишня голова нашого 43-го Відділу СУА. Під час її головування наш Відділ вперше за час існування не мав жадних проблем. Усміхнена, погідна, щаслива, вміла відсунути всі клопоти, полагодити неприємні справи.

Я вперше зустріла її, коли прийшла до неї купувати керамічний збанок — такий скромний, невеличкий та докладно і зі смаком опрацьований. Передімною стояла тоді гарна, молода бльондинка, елеґантно одягнена, привітна і усміхнена.

М. Татарська залишала після зустрічі зі собою

(Закінчення на стор. 4)

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Рудолф Джуліяні заявив, що забере ще п'ять років заки федеральні власті зуміють зліквідувати кримінальні „синдикати", особливо такий відомий синдикат як „Ля Коза Ностра", найважніші провідники якого були арештовані в Ню Йорку кілька днів тому.

ПОНАД 300 НЕГРИТЯНСЬКИХ провідників на чолі з пастором Джессі Джексоном почали похід з Селми до Монтгомері, Алабама для відзначення подібного походу в 1965 році, коли дійшло до кровавої конфронтації між білими і негритянами. Одначе, під час походу, який триватиме п'ять днів, не сподіються жадних „протипоходів", як це було в 1965 році.

ТЕРОРИСТИ ІРЛЯНДСЬКОЇ Революційної Армії застрелили біля римо-католицької церкви поліціянта, який прийшов з дружиною на Богослужбу і для участи в хорі, у якому вони обидвоє співали від років. Цей терористичний акт викликав велике обурення серед католиків в Ірляндії, а також серед деяких протестантів, тихих прихильників ІРА.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада

повідомляє, що

в понеділок, 25-го березня 1985 р., о год. 6:30 веч.
у Пластовій Домівці в Монтреалі, Квіб., Канада
при 3355 Dandurand

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС МОНТРЕАЛЬСЬКОЇ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1 Відкриття
2 Вибір Президії
3 Відчитання протоколу з попередніх Зборів і його прийняття
4 Звіти членів Управи Окружного Комітету
5 Звіт Контрольної Комісії
6 Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі
7 Вибір Управи і Контрольної Комісії
8 Слово членів Головного Екзекутивного Комітету
9 Затвердження пляну праці на 1985 рік
10 Внески, запити і закриття зборів.

До участи в яких запрошені і зобов'язані члени Окружної Управи та конвенційні делегати наступних Відділів:

434, 448, 465, 471, 473, 474, і 492

У Зборах візьмуть участь:

сен. ПАВЛО ЮЗИК, головний директор для Канади
СТЕПАН ГАВРИШ, головний організатор УНС
ТЕКЛЯ МОРОЗ, головна радна УНС

•

По нарадах відбудеться семінар для секретарів.

За Окружну Управу:

Текля Мороз *голова* — **Микола Перейма** *секретар*
Богданна Яворницька *касир*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ОКРУГИ ТВЕРДОГО ВУГІЛЛЯ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в неділю, 24-го березня 1985 р., о год. 2-ій по пол.
в залі української католицької церкви св. Михаїла
при West Oak and 2nd Street, FRAKCVILLE, Pa.

До участи в зборах запрошується всіх Відділових урядовців і конвенційних делегатів наступних Відділів:

Бервік, 164 і 333
Централія, 90
Фраквілл, 242, 382
Фріленд, 429
Магоней Сіті, 305
Мек Аду, 7
Майнерсвілл, 78, 129, 265
Мт. Кармел, 2
Шамокін, 1
Шенандога, 98
Ст. Клер, 9, 31, 228
Лігайтон, 389

ПРОГРАМА НАРАД:

1 Відкриття
2 Вибір Президії для переведення зборів
3 Відчитання протоколу з минулих Річних Зборів
4 Звіти членів Управи і Контрольної Комісії
5 Дискусія над звітами
6 Вибір Управи і Контрольної Комісії на 1985 рік.
7 Доповідь головного касира УНС, УЛЯНИ М. ДЯЧУК
8 Запити до представника Екзекутиви
9 Схвалення пляну праці на біжучий рік
10 Різні справи — закриття нарад

У зборах візьме участь

УЛЯНА М. ДЯЧУК, головний касир УНС

За Окружну Управу:

Тимко Бутрей, голова — Йосиф Чабан, заступник голови
Адольф Словік, касир — **Галина Словік**, секретар

Д-р Я. Падох відвідав українців у Лос Анджелесі

Несподівано для наших громадян великого Лос Анджелесу і околиць голова Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) д-р Ярослав Падох відвідав соняшну метрополію південної Каліфорнії.

Його приїзд був дещо несподіваним для нашої широко-розкиненої громади, одначе, як каже українська мудрість: „Чим хата багата тим і рада". Так і наша південно - каліфорнійська громада щиро зустріла видатного науково-громадського діяча та дала йому відчути, що він серед близької йому великої української родини, незалежно від нашого далекого географічного положення. В суботу, 12-го січня, відбулася його перша зустріч з представниками нашої громади та приятелями у домі Ляпи та д-ра Михайла Яримовичів, під час якої гість дав коротку бесіду, з'ясовуючи про цілі та завдання НТШ.

В неділю, 13-го січня, д-р Я. Падох завітав до дому Українського Культурного Осередку, де привітали його ширші кола нашого громадянства, які мали змогу бути поінформованими про його приїзд.

Достойний гість дав ширшу інформативну доповідь, описуючи історію НТШ, його творчо-тернистий шлях та сьогоднішні завдання які стоять перед ним.

Підсумовуючи його слова, ми зрозуміли, що основною ціллю НТШ є видання наших наукових творів українською мовою для збереження їх Україні, тому що режимний уряд в Україні сьогодні якщо не обмежує наші видання, то їх фальсифікує. Тому ціллю НТШ є зберігати та творити наукові твори українською мовою для майбутніх поколінь України. Закликав до грошової підтримки для цієї великої справи. Переконливі слова гостя викликали реакцію присутніх, які склали в цей день свою грошову підтримку для НТШ.

Були запити та поради, особливо коли справа відносилася до завершення купівлі нового приміщення НТШ. В дружньо-конструктивній атмосфері проведено цю зустріч.

Після зустрічі в домі УКО відбулася товариська зустріч-прийняття в резиденції давніх друзів гостя Люби та д-ра Володимира Палашевських в престижевім Пальос Вердес над океаном. Були присутні заслужені громадсько-культурні діячі в Лос Анджелесі. Легко і невимушено вівся обмін конструктивних думок і порад щодо дальших перспектив НТШ, як і рівнож звернення особливої уваги щодо правдивих насвітлень української науки та дальших дослідів нашої історії та нашого буття сягаючи в нашу праісторію.

Це прийняття, так би мовити, було прощальним тому, що в понеділок вранці д-р Я. Падох вже відлітав на схід, а тому були тости за його здоров'я, а також і побажання довгих творчих літ в здоров'ї та витривалості на славу НТШ та української вільної не пофальшованої науки та правди про Україну.

Д-р Святополк Шумський

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСоюзу в НЮ ГЕЙВЕН, Конн.

повідомляє, що

в неділю, 17-го березня 1985 р., о год. 2-ій по пол.
в залі Українського Народного Дому
при дорозі ч. 6 у Віндгем (біля Вилимантику), Конн.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

з таким порядком нарад:

1 Відкриття і вибір Президії
2 Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів
3 Звіти Управи і Контрольної Комісії
4 Дискусія над звітами
5 Уділення абсолюторії уступаючій Управі
6 Вибір нової Управи і Контрольної Комісії
7 Доповідь д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНСоюзу
8 Запити до представника УНСоюзу
9 Затвердження пляну праці на 1985 рік
10 Внески і запити.

До участи в яких запрошені і зобов'язані секретарі Відділів, члени Окружної Управи та конвенційні делегати наступних Відділів:

12, 23, 52, 54, 59, 67, 101, 138, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390, 414..

У зборах візьме участь:

д-р ІВАН О. ФЛИС, головний предсідник УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Проф. ІВАН ТЕЛЮК *почесний голова* — **Д-р МИХАЙЛО СНІГУРОВИЧ** *голова*
ТАРАС СЛИВІНСЬКИЙ *секретар* — **ВАСИЛЬ ДОБЧАНСЬКИЙ** *касир*

Св. п. М. Татарська

(Закінчення зі стор. 3)

якийсь невловимий чар, щось таємниче, щось... що хотілось наслідувати. Була прикладом доброти, жертвенности, працьовитости і посвяти. А проте, яка скромна. Здавалось, цілком непомітна, а залишила по собі стільки гарних споминів і добрих вчинків.

Серце її було переповнене любов'ю до ближніх і цю любов вона щедрою рукою розсипала між нас і ми за це її любили і шанували. Не було в неї ні крихітки злоби, заздрости чи критики. Любила життя. Співала, грала на фортепіяно, малювала, була доброю, любячою і вирозумілою дружиною та коханою мамою і бабусею.

Відійшла в другий світ (16-го січня 1985 року) і її дорога туди напевно встелена квітами, які вона так дуже любила.

Прощаю її від 43-го Відділу СУА, якому часу, труду і жертвенности за 28 років його існування присвятила вона дуже, дуже багато.

Прощаю її від Фінансової комісії СФУЖО, де вона була зв'язковою, приєднувала нових членок-прихильниць та була в Діловому комітеті балів української преси на протязі 12-ох років вкладаючи там теж дуже багато праці. Її чудові керамічні збаночки, розмальовані маками, волошками і ромена́ми, які вона дарувала для князівен балів преси, залишуться у них незабутнім спомином.

Клонимо голови у великій пошані перед її світлою пам'яттю і нам дуже і дуже сумно, коли наш гурт меншає.

Людмила Чайківська

Приймається оголошення

СВЯТОЧНИХ ВЕЛИКОДНІХ ПОБАЖАНЬ у „Свободі"

Адміністрація „СВОБОДИ" запрошує ВШановних Читачів, Установи, Організації, Товариства, Професіоналістів, Купців і все Громадянство передати свої традиційні святочні привіти у збільшеному Великодньому числі, що зайдуть у найдальші закутини світу.

Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 7.00
1 цаль через 2 шпальти	10.00
2 цалі через 2 шпальти	20.00
3 цалі через 2 шпальти	30.00
4 цалі через 2 шпальти	40.00
5 цалів через 2 шпальти	50.00
6 цалів через 2 шпальти	60.00

та в інших розмірах

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ:
за новим стилем до 29-го БЕРЕЗНЯ 1985 р.
за старим стилем до 4-го КВІТНЯ 1985 р.

Зголошення святочних побажань, **РАЗОМ з ГРОШОВОЮ ОПЛАТОЮ**, залежно від величини оголошень, надсилати до

"SVOBODA"
30 Montgomery Street — Jersey City, N.J. 07302